

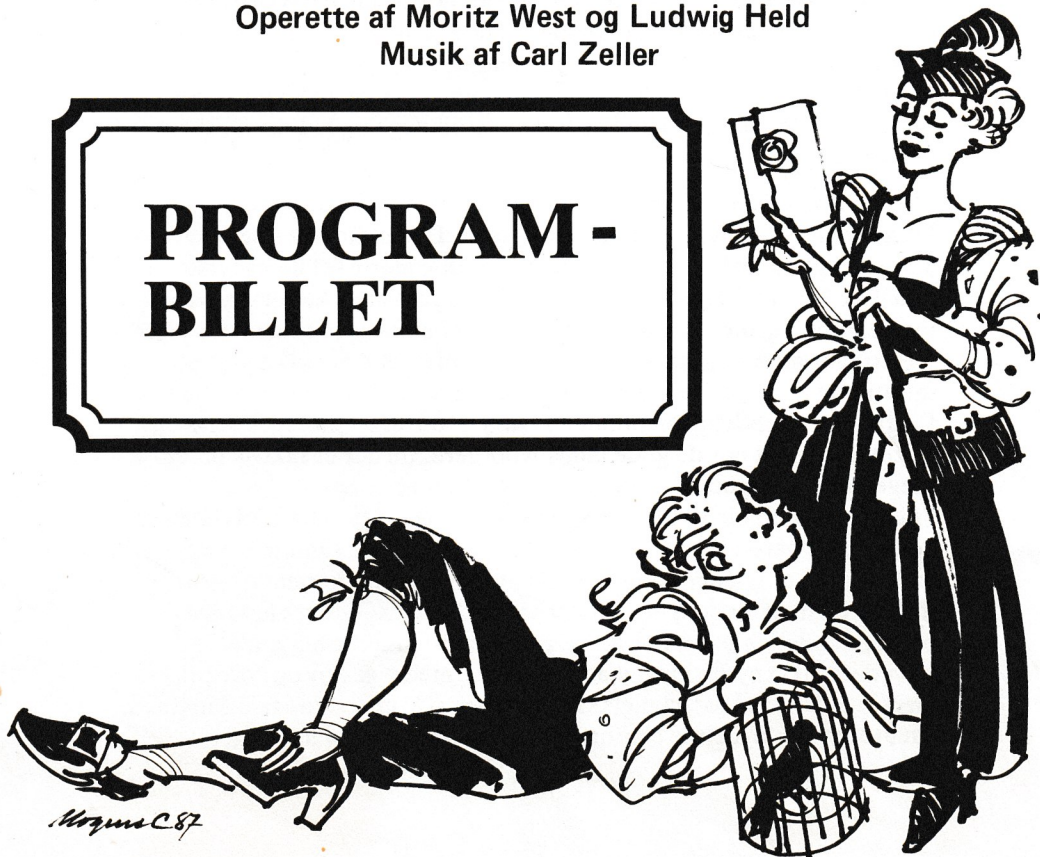
Palsgaard

SommerSpil

Fugle 87 kræmmeren

Operette af Moritz West og Ludwig Held
Musik af Carl Zeller

**PROGRAM-
BILLET**

Moritz C87

Bearbejdet for PALSGAARD SOMMERSPIL af Heikki Sarkkinen.

Kære publikum

I år fejrer vort sommerspil sin 15. sæson, og De bydes hjerteligt velkommen i den smukke Palsgaard Slotspark til opførelsen af den festlige og charmerende tyroleroperette FUGLEKRÆMMEREN, sat i musik i 1891 af Carl Zeller, oversat og bearbejdet af Flemming Geill og rettet til for Palsgaard Sommerspil af instruktøren, Heikki Sarkkinen.

Operetten foregår i det dejlige Tyrol, hvor de tyrolske alper knejser majestætisk over dalenes skove og enge.

Carl Zeller blev selv født i nærheden af denne skønne egn i 1842 og bevarede gennem hele sit voksenliv i Wien kærligheden til Tyrol. Det fornemmer man i den forelskede tone som gennemstrømmer flere af sangene i operetten.

Som komponist var Zeller amatør. Egentlig var han jurist, og virkede som embedsmand i undervisningsministeriet.

Komponistvirksomheden udøvede Zeller hovedsageligt indenfor operetten, og med sit tredje forsøg i denne genre, FUGLEKRÆMMEREN, opnåede han sit livs succes, hvilket er forståeligt nok, for han har virkelig haft en yderst heldig hånd med musikken, der ved sin, i bedste forstand folkelige melodiositet, synes uopslidelig.

Handlingen udspilles i midten af 1700-tallet omkring en gemytlig landsby i nærheden af kurfyrstens jagtslot. Byens muntre - og i almindelighed lovlydige - indbyggere har dog aldrig set deres fyrste, da han ikke i mange år har besøgt sit jagtslot, og det er en kendt sag, at han interesserer sig mere for sine fuglevolierer i hovedstaden, end for jagt. Derfor gør man sig i landsbyen ingen skruper, ved at dyrke jagtens muntre og udbytterige glæder på fyrstens revir.

Da fyrsten så endelig ankommer til stedet, bliver stemningen selvsagt noget anspændt hos de gode landsbyborgere, thi der er faktisk ikke meget vildt tilbage.

I denne tilstand bliver byens stoute skyttelaug et let bytte for fyrstens udsending, baron Weps, der har fundet sagens rette sammenhæng, og - da han altid er i pengetrang - forstår at udnytte situationen til egen fordel. Hvilket da også er - forstår vi efterhånden - temmelig påtrængende, da baronens nevø, grev Stanislaus ikke har andet i hovedet end at nyde sin ungarletilværelse med pigesjov og kortspil, - så »æresgælden« må for navnets skyld betales af Weps, som Stanislaus med sin øretæveindbydende charme forstår at dreje om sin lillefinger.

MEDVIRKENDE:

<i>Kurfyrsten</i>	<i>Robert Høy</i>
<i>Kurfyrstinden</i>	<i>Susanne Bie</i>
<i>Christel - Postbud</i>	<i>Lisbeth Knupper</i>
<i>Weps - Hofjægermester</i>	<i>Per Dam</i>
<i>Stanislaus - hans nevø</i>	<i>John Madsen</i>
<i>Adelaide - hofdame</i>	<i>Inge Lerbech Pedersen</i>
<i>Mimi - hofdame</i>	<i>Kirsten Nielsen</i>
<i>Louise - hofdame</i>	<i>Annelie Kanst</i>
<i>Franciska - hofdame</i>	<i>Kirsten Bjørke</i>
<i>Adam - Fuglekræmmer</i>	<i>Svend Pedersen</i>
<i>Steffi - Kroværtinde</i>	<i>Suzanne Bang</i>
<i>Sauerkraut - Sognerådsformand</i>	<i>Niels Rasmussen</i>
<i>Magerlein - Skrædder</i>	<i>Karsten Ellegaard</i>
<i>Keller - Smed</i>	<i>Erik Schmidt</i>
<i>Zillerthal - Skolelærer</i>	<i>Henrik Hansen</i>
<i>Borgere</i>	<i>Palsgaardkoret</i>
<i>Suffli</i>	<i>Ellen Andersen</i>
<i>Sminke</i>	<i>Anna og Max Sørensen</i>
<i>Kostumer</i>	<i>Inge Lerbech Pedersen og Robert Høy</i>
<i>Kulisser</i>	<i>Aage Jørgensen</i>
<i>Dekoration</i>	<i>Niels Hjerrild</i>
<i>Musikalsk ledelse og arrangement</i>	<i>Bent Clausen</i>
<i>Korinstudering</i>	<i>Agnete Bjerg</i>
<i>Iscenesættelse</i>	<i>Heikki Sarkkinen</i>
<i>Produktion</i>	<i>Palsgaard Sommerspil</i>

En stor tak til de mange som har ydet os hjælp og assistance på forskellig måde.

En særlig tak til fru Gudrun Schou, Palsgaard, for venlig imødekommenhed og engagement i sommerspillet.

Om kurfyrst Henrik - formælet med den noget yngre, smukke fyrstinde Marie - må vi nok sige, at han forsømmer sin unge gemalinde til fordel for sine fuglestudier, som udfoldes idet han dog angiver at være på jagt. Fyrstinden tror imidlertid at fyrsten er på pigejagt og søger med sine hofdamer, alle forklædt som bondepiger, at udspionere fyrstens færden.

Men kærligheden har problemer i alle kredse. Den unge, kække fuglekræmmer fra bjergene, Adam, og landsbyens kvindelige postbud, Christel, elsker hinanden af hjertet, men synes ikke rigtig, de har nok at gifte sig på. - En fast stilling til Adam ville tiltale den snusfornuftige og dydige Christel.

Også ved hoffet findes elskovsbekymringer. - Den unge, stenrige hofdame, baronesse Adelaide, har kastet sin oprigtige kærlighed på grev Stanislaus. Hun har imidlertid - foruden sit temmelig enfoldige væsen - det handicap, at hun er stærkt nærsynet og bruger stanglorgnetter, så greven har hidtil kunnet klare sig fri af den forelskede baronesse. - Men hun er målbevidst, og stædig.

Da overturens festlige toner lyder, befinder vi os på et lille torv i landsbyen tæt ved fyrstens jagtslot. Her finder vi meget passende slotskroen placeret - til glæde for høj og lav. Det er morgen.

Vi hører de sidste skud fra nattens jagt, og ser derefter landsbyens skyttelaug i spidsen for det meste af befolkningen vende opløftede og syngende tilbage fra den vellykkede - men ulovlige - jagt.

Pludselig forstummer munterheden, - hofjægermesteren, baron Weps ankommer for at forberede den fyrstelige modtagelse, og han benytter sig af beboernes åbenlyse dårlige samvittighed, til at dreje dem en knap til egen fordel. De får besked på at skaffe et vildsvin til jagtbytte, og en ren jomfru som skal overbringe fyrsten en hyldest på byens vegne. -

Desuden må alle betale ham, baronen, en kaution, for at han skal lade nåde gå for ret, vedrørende landsbyboernes flittige krybskytteri.

De angrende krybskytter, anført af skyttelaugets, istemmer: Ve, Oh ve, Oh dobbelt ve, hvor får vi et vildsvin fra? - Nåde, hr. baron! Og med jomfruen stiller sagen sig ikke meget bedre, indtil de kommer i tanker om Adams Christel - hun har et godt lov på sig.

Medens alle nu er optaget af tanken om at gøre fyrstens modtagelse så festlig som muligt, kommer Adam fra bjergene med en frisk forsyning af fugle. Mens han hjælper landsbyfolkene med råd og vejledning i kunsten at modtage en fyrste, kommer faktisk fyrsten i egen person til stedet.

Også Christel har hørt om fyrstens komme, og hun vil søge at få foretræde for at skaffe Adam den sikre stilling ved hoffet, som skulle gøre det muligt for dem at gifte sig.

Hyn møder tilfældigt Stanislaus, og da hun aldrig før har set ham, forledes hun til at tro at han er fyrsten selv. Han lader hende blive i troen for om muligt at indlede et lille eventyr med det smukke postbud. Stanislaus lover Christel at Adam nok skal få den ledige stilling ved hoffet, for hvilket den glade pige spontant kvitterer med et kys.

Uheldigvis er hændelsen blevet overværet af medlemmer af skyttelaug, og da Adam får beretningen om Christels møde med »fyrsten«, er der lagt op til den helt store skandale.

Men nu indfinder kurfyrstinden sig, fulgt af sine hofdamer. Alle forklædte som bondepiger, er de kommet for at undersøge fyrstens færd. Også de har hørt om den formodede fyrstes »møde« med Christel.

Kurfyrstinden tror sig bedraget af sin mand, og Adam tror at Christel er ham utro. De vil da begge hævne sig på de troløse, og indleder - i al ærbarhed - lidt kæresteri.

Men langt om længe falder brikkerne på plads, og da kurfyrsten ankommer til landsbyen for at lade sig hylde, forstår Christel, at hun er blevet kysset af en bedrager. Sammen med den rigtige fyrste løser hun gåden.

Stanislaus får sin velfortjente straf - hvordan skal ikke røbes her! Den korrupte baron Weps får »kam til sit hår«. Fyrsteparret finder ud af, at ingen har nødtigt at mistro den anden, - og naturligvis får de unge elskende hinanden, uden at Adam behøver at opgive sit frie liv i bjergene, men fremover kan nyde det med sin elskede Christel ved sin side.

Adams glade sang : »Får man en rose i Tyrol, er den et kærligheds-symbol« er pludselig blevet til virkelighed.

Vi ønsker Dem - GOD FORNØJELSE!

En gave.

Når vi i år opfører det 15. stykke i rækken af Palsgaard Sommerspillenes repertoire, er det med en ganske ejendommelig følelse. - Det er nemlig sidste gang vi optræder på scenen ved den gamle røde gartnerbolig, der trofast har været en del af kulissen ved de allerfleste af vore forestillinger.

Men derfor er det ikke forbi - tværtimod!

Da sommerspillenes stifter, Knud Christensen, Glud, i sin tid fik ideen, og henvendte sig på Palsgaard, åbnede fru Gudrun Schou og hendes nu afdøde mand deres smukke park for os og vort publikum. Det var lykkeligt for os, og vi har gennem årene følt os omfattet af hr. og fru Schou's interesse og velvilje.

Da fru Schou i 1986 fyldte 80 år, fik hun en gave af Palsgaardfondet, - det fond, som blandt meget andet, nok turde kaldes frugten af hr. og fru Schou's virke på dette smukke sted, i driftighed og med veneration for den omgivende natur, de smukke gamle bygninger og i dyb respekt for de mange mennesker der har deres arbejde her.

Palsgaardfondets gave til fru Gudrun Schou var et nyt friluftsteater indenfor parkens rammer. Det vil blive anlagt bag den gamle vognport, som det nuværende publikum vender ryggen til.

Teatret som er tegnet af arkitekten professor Erik Vohlert, København, anlægges med en amfiteatralsk opbygning, hvilket vil sige en scene i jordhøjde omgivet af en halvcirkulær terrasseopbygget tilskuerplads.

Vi glæder os over at være dem, der skal tage denne nye scene - denne gave - i brug.

Vi ønsker Dem altså

PÅ GENSYN

- vort repertoire gennem årene:

1972 En Skærsommernats Drøm
1974 En søndag på Amager
1975 Eventyr på Fodrejsen
1976 Molboerne
1977 Champagnegaloppen
1978 En Spurv i Tranedans
1979 Landmandsliv

1980 Sommer i Tyrol
1981 Oklahoma
1982 Forår i Heidelberg
1983 Frk. Nitouche
1984 Tre små Piger
1985 Jomfruburet
1986 Czárdásfyrstinden